

Ayrılıq

Əlimdəki telefonun ekranından
harasa boylandı
şəkil-şəkil.
Göndərdiyin bütün mesajların hərflərini
nağıllardakı divlər yedi.
Bir bulud qondu
yamyaşıl ağacın başına.
Payız gəldi:
töküldü yarpaqları.

Susduq

Zaman xəbərsiz ötdü,
külək dalğalandı durmadan,
çayın üzü qırıxdı.
Dneprı pıçılıya bənzər mələhətli səsindən tanıyıram,
onun məni xatırladığı kimi
Bu dəfə düşmən səsimizi eşitməsin deyə
görüşəndə ikimiz də susduq.
"Səhər proqramı"nda dahi Şevçenkonun
məhv edildiyi,

Seyid Aynur

heykəlin baş nahiyəsindən
güllələndiyi xəbərini oxuyan
aparıcı qız ağlamsındı birdən:
"Əzizi ölsün müharibənin!"
Alimlərin proqnozlarına görə –
Buça çayının sahilində yaşayan bütün Məryəmlər
Müqəddəs ruhdan yox,
düşmənin azğınlaşmış əsgərlərindən
hamilə qalacaq,
Qara dənizin balıqları
bir də heç vaxt kürüleməyəcəkdi.
Sabahdan ağır-ağır oyanan
tənbəl günəş
bütün anasız körpələri
bərk-bərk qucaqlayacaqdı.
Bildiyim bir həqiqət var:
müharibə uşaqlarının ayaq səsi
dünyanın ən kədərli musiqisidir.
Şəhər külə dönmüşdü,
Şəhadət barmağını lapdan qaldıran
balaca Lyubaşa qışqırdı:

"Ana, ana, bax, ora
evlərin içində ağac bitib!"